A°. 1835. N°. 20.

ZONDAG DEN 8sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip *Maria Aletta* Kapt. E. P. Brons, naar Amsterdam; lading: 240 vaten Suiker, 28 balen schoone- en 5 dito vuile Katoen, en 9 vaten Mafassie.

Den 7den, het schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klint, naar Amsterdam; lading: 303 vaten Suiker en 20 balen schoone Katoen.

TE PARAMARIBO OVERLEDEN GEDURENDE DE MAAND FEBRUARIJ 1835.

Den 1sten, *Jetty Bensohop*, dochter van *Johanna Bensohop*, oud 8 maanden.

Den 2den, *Johanna*, dochter van *Abraham Folkert Nesselem*, oud 16 jaren, 3 maanden en 10 dagen.

Den 3e, *Anna Nanetta Geertruida Brandon*, dochtertje van *Johanna Francina Brandon*, oud 24 dagen.

Den 5den, *Cornelis Hoeksma*, (matroos aan boord van het Schip de Jonge Lodewijk Anthonij, Kapt. *R. Tjebbes*.)

Idem, *Johann Hansen*, oud 28 jaren. (Milit. Hospit.)

Den 7den, *Joseph Adolph*, zoon van *Coba* van *Candazie van Dieulefit*, oud 11 maanden.

Den 8sten, *Frans Simon*, zoon van *Keltie Louisas*, oud circa 3 jaren.

Idem, *Jacoba Geertruida Lemmers*, oud 26 jaren, 4 maanden en 8 dagen.

Idem, *Aminda van Wind*, oud 50 jaren.

Idem, *Pieter Maij*, oud circa 70 jaren.

Den 9den, *Frans Beudeker*, oud 73 jaren, 1 maand en 7 dagen.

Den 10den, *Hendrik van F. van Leijdenhoop*, oud 44 jaren.

Den 11den, *Premiere van Juda*, oud 93 j.

Idem, *Johanna Geertruida*, dochter van *Maria Francina van Goutiere*, oud 8 m. en 22 d.

Idem, *Cornelis Johannis Julius Adriaans*, oud 34 jaren.

Den 12den, *Jacoba Margaretha Louisa*, dochtertje van *Richard O'Ferrall* en *Anna Christina O'Ferrall* geb. *Pohl*, oud 4 j., 4 m. en 23 d.

Den 13den, *Jacoba van B. Laguna*, oud 31 j.

Den 17den, *Jean François Boulanger*, oud circa 43 jaren.

Den 18den, *Amelia Carolina*, dochter van *Jeannetton van Friderici*, oud 5 m. en 6 d.

Den 21sten, *Jacob Nahar*, oud 65 jaren.

Den 23sten, *Isaij del Prado Jr.*, oud 46 j.

Idem, *Johann Hendrik Hagens*, oud 32 j.

Idem, *Johanna Francina Brandon*, oud 28 jaren, 8 maanden en 23 dagen.

Den 24sten, *Jacobus Smit*, zoon van *Anna Weiler*, oud 7 jaren.

Den 25sten, *Christina Susanna Johanna*, dochter van *M. T. IJvel*, oud 3 jaren, 2 maanden en 20 dagen.

Den 26sten, *Mustafa van Louisa van Matthijs van Lobbrecht*, oud 51 jaren.

Het getal *Overledenen* in de vorige maand, bedraagt 26, — dus *twee* meerdere dan onze laatste opgave.

ADVERTISSEMENTEN.

De President der Commissie ter regeling der Contributie voor de Schutterij over het loopende jaar, brengt bij deze ter kennisse van het Algemeen, dat de *Quotisatie-Lijsten*, bevattende alle personen dewelke ter betaling van Contributie zijn aangeslagen, van *Heden* tot den *Negentienden* dezer maand, bij den Kapitein Kwartiermeester der Schutterij H. BENJAMINS, ter *visie* van belanghebbenden liggen; kunnende de geene, welke oordeelen op te hooge Contributie te zijn gesteld, hunne bezwaren voor den *Negentienden* dezer maand, in geschrifte bij voornoemden Kwartiermeester inleveren; terwijl de beslissing over dezelven, daarna aan de beoordeeling van de Commissie van Dolentie zal worden onderworpen.

Paramaribo den 6 Maart 1835.

De President der Commissie ter regeling der Contributie voor de Schutterij,
H. K L I N T.

(12972) Publieke inschrijving ter *Kuratele Kamer*, op:

Vijf balen heele KOFFIJ, en
Eene baal gebroke dito,

afkomstig van de Plantaadje *Nieuw Mocha*; alwaar de inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen, tot Dingsdag den 10den dezer, des voormiddags *elf* uren.

Zullende de Kooper gehouden zijn, om voor de ledige zakken te vergoeden *f* 1-10 per stuk.

Paramaribo den 5 Maart 1835.

De Scriba bij de Commissie tot de zaken van voormeld Departement,
R. GOLLENSTEDE.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN *WELDADIGHEID*.

Vergadering van Bestuurende Leden op Dingsdag den 10den Maart 1834 des avonds ten 8 uren, in het lokaal der Loge *Concordia*.

(11901) De ondergeteekenden in relatie als Beheerders des Boedels en Nalatenschap van wijlen den Heer JACOB NAHAR verzoeken bij dezen, allen, die een iegelijk die iets te vorderen hebben van, of verschuldigd zijn aan opgemelden Boedel, daarvan opgave en betaling te doen, aan den eerst ondergeteekende.

Paramaribo den 6 Maart 1835.

THEODORUS JACOBUS NAHAR qq.
WILHELMINA JOHANNA NAHAR qq.

GEBROEDERS REELFS

(12934) Hebben ontvangen en bieden tegen *billijke* prijzen te koop aan:

Boter, Zoetemelksche-Kommijne- en Zwitsersche Kazen, Hammen, Saucijs de Bologne, Pater- en Bilstukken, gerookte Tongen, Rolpens, Worst en Saucijsjes, roode- en witte Zuurkool, kwart tonnen Rookspek en Zoutvleesch, Gort- en Erwten in vaten en in pullen, Patent-Raap-Lijn- en Zoete Olie, Drooken, Stukgoederen, IJzer- en Koperwaren, Verf in soorten, Glazenruiten, Steenkolen en veel andere Goederen meer.

(12975) De ondergeteekende, voornemens zijnde om ultimo dezer te vertrekken naar *Amsterdam*, per het Schip *Concordia*, Kapt. J. J. DIJK; biedt gemelden bodem nog aan, tot inlading van *SUIKER*, *KATOEN*, &c.

Paramaribo den 7 Maart 1835.

WOLTERUS GROEN.

(12968) T. J. J. FOCKINCK vertrekt.

Mengelwerk.

Natuurlijke Historie.

Ofschoon de groote Miereneeter de Tamanoir, (*Myrmecophaga Jubata*) meermalen in de Surinaamsche bosschen door jagers aangetroffen en geschoten wordt, en dit dier alzoo in deze Kolonie niet zoo geheel zeldzaam is; zoo vermeenen wij echter als een bijzonderheid te kunnen vermelden, dat de Heer en Ridder H. H. DIEPERINK, tegenwoordig, buiten een schoon volwassen opgezet exemplaar, in het bezit is van een levende halfvolwassen Tamanoir, die van jongs af opgekweekt zijnde, zeer tam is, vrij rondloopt, en de plaats van mieren met zijne lange slangenachtige tong schoon houdt; bij gebrek aan mieren wordt hij door hout-luizen, die met graagte door hem ingezwolgen worden, gevoed; — dit dier is tusschen de een en twee jaren oud, heeft, met de staart, welke zwaar en grijsachtig, in plaats van zwart is, de lengte van circa vier voeten, en de kleur is verder van de volwassen opgezetten Tamanoir, aan dewelke de levende zich hiertoe gelegenheid hebbende vastklemt, onderscheiden.

ONVERSAAGDHEID.

(*Uit het Engelsch.*)

ISRAËL PIETERAM die in het Amerikaansche vrijheidsleger na *Washington* den eersten rang bekleedde, was tot zijn 37ste jaar, een vreedzaam landbouwer, doch die steeds door eene groote onverschrokkenheid en gebeendheid in de jagt enz. uitmuntte. Hij was in het jaar 1718 te *Salem* in den tegenwoordigen staat *Massachusetts* geboren, doch in het jaar 1739 verliet hij zijne geboorteplaats, en zette zich neder bij *Pompet*, eene vruchtbare binnenstad in *Connecticut*, veertig mijlen beoosten *Hartford*; een aanmerkelijk stuk lands gekocht hebbende, leide hij zich hier met goed gevolg op den landbouw toe. Het meeste werd hij echter gehinderd door eene wolvin die hem eens in een nacht zeventig schapen en geiten vermoordde, en sedert jaren met hare jaarlijksche dragt de omstreken onveilig maakte. De jongen werden gewoonlijk door de waakzaamheid der jagers vernietigd, maar de oude zelve was te schrander om binnen hun bereik te komen; — sterk vervolgd wordende vlugtte zij meestal na de westelijke bosschen, van waar zij in den volgenden winter met een nieuwe dragt jongen terug kwam.

Eindelijk werd dit dier zoo vreeslijk dat PIETERAM met vijf zijner naburen een verbond sloot om er beurtelings jagt op te maken. Altijd waren er twee aan het vervolgen. Men wist dat de wolvin van eene harer pooten de teenen door eenen springval verloren had, en dus de eene stap korter nam dan de andere. Door dit teeken herkenden de vervolgers in eene ligte sneeuw het spoor van dit vernielend beest. Hetzelve tot aan de rivier *Connecticut*, gevolgd, zijnde en daar ziende dat het in eene regte lijn naar *Pompet*, was teruggekeerd, gingen zij dadelijk ook terug, en den volgenden morgen om tien uren, hadden de bloed-honden de wolvin in eene spelonk gedreven, omtrent op een uur afstands van PIETERAMS woning. van alle kanten kwam men nu opdagen met honden, geweren, stroo, vuur en zwavel om de algemeene vijanden aan te vallen. Met dezen toestel werden verscheiden vruchtelooze pogingen aangewend, om haar uit het hol te jagen. De honden kwamen, zwaar gewond terug, en weigerden op nieuw te gaan. De rook van vlammend stroo deed geene betere werking en zelfs de dampe van gebrande zwavel, waarmede het hol gevuld werd, konden haar niet bewegen om er uit te komen. Ongeduldig door zulke vergeefsche pogingen (want door het nu reeds tien uren des nachts was geworden), beproefde Mr. PIETERAM nog eenmaal om zijnen hond er in te zenden, maar zonder gevolg; hij stelde aan zijnen negerslaaf voor om in den spelonk te gaan en de wolvin te schieten, maar deze durfde het niet ondernemen. Toen besloot hij liever zelf het woeste beest aan te tasten dan dat het welligt door eene onbekende opening in de rots ontkwam. Zijne buren verzetten zich met kracht tegen deze gewaagde onderneming, doch hij, bewust dat wilde dieren bang zijn voor vuur, nam verscheidene stukjes berkenbast, de eenige brandstof welke hij kon krijgen om hem in het diepe en duistere hol voortlichten en maakte zich tot de nederdaling gereed. Zijne bovenkleederen uitgetrokken hebbende, deed hij een lang touw aan zijne beenen om einde men hem op een afgesproken teeken kon terug trekken en ging met het hoofd vooruit binnen met de brandende toorts in de hand,

De opening van dit hol aan de oostzijde van een vrij hooge rotsketen, is bijna twee voeten vierkant, van daar daalt het langwerpig vijftien voeten, dan omtrent tien voeten horizontaal voortloopende, klimt het langzamerhand zestien voeten na zijn uiteinde. De zijden van dezen onderaardsche grot zijn uit gladde en stevige rotsen zamengesteld, welke vroeger door eene aardbeving vaneen schijnen gescheurd te zijn. De ingang in den winter met ijs bedekt zijnde, is uiterst glad. Nergens kan een man er regt op staan en nergens is het ook meer dan drie voeten breed. Zich eenen weg gebaand hebbende naar het horizontale gedeelte van het hol, was het vreeslijk donker, dan het einde van den flaauwen lichtkring door zijne toorts veroorzaakt. Slechts monsters uit de woestijn hadden ooit te voren deze eenzame verblijfplaats van afschrik bezocht. Hij, voorzigtig voortgaande, kwam op het punt waar het hol rijst, en klom langzaam op handen en knieën, tot hij de glinsterende oogappels van de wolvin gewaar werd, welke aan het einde van het hol zat. Op het gezigt van vuur verschrikkende, knarste zij op de tanden en gaf een knorrend geluid. Zoodra hij de noodige ontdekking gedaan had, trok hij aan het touw als een teeken om hem weder uit te halen. Zijne vrienden aan de opening van het hol met angst luisterende en het grommen van de wolvin hoorende, dachten dat hun vriend in een dadelijk gevaar verkeerde, en trokken hem met zulk eene snelheid terug, dat het hemd hem over het hoofd gehaald en zijn ligchaam op verscheidene plaatsen gekneusd werd. Na zijne kleeding in orde gebragt, en zijn geweer met negen loopers geladen te hebben, daalde hij weder met het geweer in de eene en de toorts in de andere hand. Naderbij komende dan de eerste maal was de wolvin, die een woester en grimmeliker voorkomen nam, huilende, de oogen rollende, met de tanden grijzende en het hoofd tusschen de beenen leggende, blijkbaar gereed en op het punt om op hem toe te springen. In dezen hachelijken oogenblik, mikte hij op haar hoofd en gaf vuur. Verdoofd door de schok en door de rook bijna verstikt werd hij onmiddelijk uit het hol getrokken. Doch zichzelven verfrischt hebbende gaf hij aan den damp eenigen tijd om te verdwijnen en daalde voor de derde maal neder. Hij zag de wolvin bewegingloos nederliggen en haar de toorts aan de neus houdende overtuigde hij zich van haren dood, waarop hij haar bij de ooren vatte en aan de lijn trok. Beide werden met geen gering vreugdegejuich boven ontvangen.

DE CHATEAUBRIAND
EN
DE TALLEYRAND.

Nooit zal een tijdvak zoo volkomen en zoo verwonderlijk schoon beschreven zijn als het onze. — *Chateaubriand* en *Talleyrand* beiden, schrijven hunne *memoires*. — *Chateaubriand* en *Talleyrand*! — de poëtische en de politieke geest van de eeuw! *Chateaubriand*, de opvolger van *Bossuët*, die ongeschonden houdt de godsdienstige beginsels; — *Talleyrand*, de opvolger van *Voltaire*, die nooit iets anders heeft vereerd dan den twijfel, de een, die op het voorledene terugblikt steeds met de gedachte op de toekomst, de ander, die in den tegenwoordigen tijd dáár staat, als de eenige meester van de toekomst; de een vol geestdrift, en verkeerende in eene vaste overtuiging; de ander spotachtig, en altijd als op het punt van overreed te worden; — de een, welsprekend op het gestoelte, en in zijne werken, en overal; de ander, welsprekend morgens, welsprekend alleen onder vier oogen, in zijnen armstoel, aan het hoekje van zijn haard; — de een, een man van geest, van vernuft, en die het toont te zijn; de ander, die wel heeft willen doen gelooven, dat hij een verstandig man was; — deze vol menschenliefde, gene minder *egoïst* dan men denkt; deze goed en braaf, gene minder kwaad en minder slecht, dan hij wil schijnen; — deze voortgaande met groote sprongen, hevig als een onweder, als een onstuimige wind; gene, die mank loopt, en toch altijd de eerste aankomt, hij weet zelf niet *hoe*, bij toeval; — de een, die zich altijd vertoont, wanneer de ander zich verbergt, die spreekt, wanneer de ander zwijgt; de ander die er altijd is, wanneer hij er moet wezen, die men naauwlijks ziet, naauwlijks hoort, die overal is, alles ziet, en schier alles weet: — de een, die zijnen geest put uit het hart, de ander, die denzelven ontleent uit het hoofd: de een, edelman onder het volk, de ander, edelman onder de edellieden, die nooit anders geweest is dan edelman, de laatste edelman van Frankrijk, en die zal sterven als edelman: — de een, die een aantal verdedigers heeft, en met geestdrift wordt bewonderd; de ander, die niet één' vertrouweling heeft, maar slechts vleijers, bloedverwanten en dienaren: — de een bemind, aangebeden en bezongen, de ander een weinig gevreesd: de een altijd jong, de ander altijd oud; de een altijd geslagen, de ander altijd overwinnaar; de een altijd slagtoffer in de verlorene zaken, de ander altijd de held, de voornaamste man in de zegepralende zaken: de één die sterven zal, waar weet men niet, de ander die sterven zal als prins, en in zijn huis, en met een aartsbisschop aan het hoofdeinde van zijn bed: de een, dien het volk ten allen tijde ten hemel heeft gedragen; de ander, die ten allen tijde door het volk is verdragen: de een, die altijd zich de *massa* ten vriend gehouden heeft; de ander, die niet weet wat de *massa* is; de een groot schrijver, en als zoodanig bekend, de ander groot schrijver, zonder dat de wereld er van overtuigd zij: de een, die zijne *memoires* heeft geschreven, om ze zijnen vrienden vóór te lezen; de ander, om ze voor zijne vrienden verborgen te houden: — de een die ze niet uitgeeft, uit eigenzinnigheid, uit *caprice*; de ander, die ze niet uitgeeft, omdat zij niet zullen voltooid zijn, dan acht dagen eerst na zijnen dood: de een die gezien heeft van de hoogte, en in de verte; de ander die gezien heeft in de laagte, en van nabij: de een, die geweest is, de eerste edelman van de tegenwoordige geschiedenis, en die dezelve beschouwd heeft, in al haren glans en luister; de ander, die van de geschiedenis de kamerdienaar is geweest, en die alle derzelver verborgene wonden kent: de een, die altijd tien jaren vooruit geleefd heeft, de ander, die altijd tien jaren ten achteren is: de een, die men noemt *Chateaubriand*, de ander, die zich noemt *le prince de Bénévent*. — Deze zijn de twee mannen, die de negentiende eeuw vooraf reeds aanwijst, als de twee regters, die zij het meest heeft te vreezen, als hare twee scherpste beoordeelaars, als de twee zoo geheel van elkander verschillende schrijvers, volgens welken het nageslacht haar oordeel over die eeuw zal vellen.

JULES JANIN.

(*Uittreksel uit de Revue de Paris, Mars* 1834.)

HET BOEK IN TWEE DEELEN.

De Graaf van ***, een geestig ridder, niet zelden slecht bij kas, had het geluk bij zijnen Vorst in groote gunst te staan en steeds bij hem te zijn. — Op zekeren dag bemerkte de Vorst, dat zijn gunsteling in eene buitengewoon droevige stemming was, en er spoedig de oorzaak van ontdekkende, fluisterde hij hem troostrijk in het oor: »Gij zijt ontevreden, Graaf, ik geloof de oorzaak uwer droefgeestigheid te kennen. Gij moet u verstrooijen: ik zal u een goed boek zenden, dat u wel vrolijken zal."

Den volgenden morgen zond de Vorst den troostbehoevenden, een in marokijn net gebonden boek, welks inhoud eene waarde van ƒ20,000 aan banknooten bedroeg. »Hoe heeft u de inhoud bevallen?" vraagde hem de Vorst eenige dagen daarna. »O voortreffelijk, U. H.", antwoorde de Graaf. »De inhoud heeft mij zoodanig verrukt, dat ik er reeds mede tot aan het einde kwam en begeerig ben het tweede deel te ontvangen!"

De goede Vorst, door dezen inval verrast, zond zijn troetelkind werkelijk het verlangde tweede deel, van ten naasten bij denzelfden inhoud, met een blaadje aan het einde waarop de woorden: *Einde van het tweede en laatste deel.*

(*Alg. Letterl. Maandschrift.*)

BEETHOVEN'S LAATSTE POGING.

Bij eene repetitie van 's mans *Fidelio* te *Weenen* wilde hij zelf de Opera bestuuren. Hij greep den maatstok, en sloeg in 't ronde, even als iemand, die in de lucht schermt, of liever, gelijk een blinde Koning, die tot zijn volk meent te spreken, en in een ledig veld zijne stem verheft. De oude man had namelijk het gehoor verloren, en stond daar nu met zijne stoppelige grijze kruin, vergrijsd gelaat en kleine graauwe oogen; alleen de laatsten waren nog van echten stempel, maar de maat was hem ontgaan, en de schepper der *Fidelio* wierp de tempo's als een chaos door elkander. Niets aandoenlijker, dan een vader, die zijn kind wil liefkozen en — het smarte aandoet! De Orchestmeester UMLAUF stond achter hem, en sloeg de regte maat; en terwijl de oude, eigenlijke held zijn oud, wigtig zwaard meende te zwaaijen, zwaaide hij slechts een' galanteriedegen! Nog vóór de uitvoering der Opera voor het publiek gevoelde hij zelf zijn onvermogen, en stond den muzikalen schepter met een gebroken hart af.

IETS OVER NIETS.

Dat de wereld vol nietigheden is, weet ieder; maar dat menigeen deze nietigheden voor iets, ja voor zeer veel houdt, weet niet ieder. Dat er meermalen over niets geschreven, getwist en gehaspeld wordt, weet ieder; maar dat niets aan de waarheid zooveel afbreuk doet, weten weinigen, dewijl zij hun iets voor het grootste en belangrijkste houden. Wie met niets iets wil doen, zal altijd zichzelven bedriegen; zoo schrijven ledige hoofden wel iets, en herhalen dit onder duizend vormen, maar zij denken er nimmer aan, dat van al hun geschrijf niets zal overblijven. Indien men iets voor groot en schoon moet houden, is het Godsdienst, deugd en menschenheil; maar velen schijnen dit voor niets te houden, want zij winnen er dadelijk, voor hunne beurs of hunnen roem, niet iets mede. Niets te willen, schijnt eene tegenstrijdigheid; maar, in betrekking tot het eeuwig Wereldbestuur, willen de boozen niets, dewijl zij iets willen, wat de Schepper niet wil. Niets te eischen van zijne medemenschen, schijnt mede eene ongerijmdheid, dewijl er een zeker iets is, dat niet op den achtergrond wil geplaatst zijn, het eigen Ik, maar echt Christelijke beginselen leeren ons, dat dit zeker iets niet meer gelden mag dan geoorloofd is; velen gelooven dit niet, want het is iets, dat de eigenliefde niet toelaat. Iets over niets te zeggen, is veel zeldzamer, dan niets over iets te zeggen.

DE SCHIJNHEILIGHEID ONTMASKERD.

»Geen Muzelman," spreekt Mahomed,
»Eet' zwijnenvleesch, naar mijne wet!
»Er is een deel aan zulk een dier,
»Dat niemand, onder mijn banier,
»Mag proeven, wat hem lokken kan,
»Op straf van vloek en eeuw'gen ban!"
Zoo was 't bevel van dien Profeet,
Schoon onbepaald, tot veler leed.
Had hij het zondig deel genoemd,
Dan waar' geen Muzelman gedoemd
Het gansche dier te laten staan.
Maar, bleef de trek nu onvoldaan?
»Neen! men twistte en zon, vereend,
Welk deel hier wel mogt zijn gemeend.
Aan tegenspraak was geen gebrek!
Deez' kiest de ham; die, 't zijdespek;
Bij and'ren wordt het vast geloofd,
't Bevel gold nimmer 't zwijnenhoofd;
De vroomsten, wie deez' eisch vervaart,
Verkiezen nederig den staart.
Zoo stilt een ieder zijn geweten,
En 't gansche varken wordt gegeten!

Gij glimlacht? — goed! maar geef eens acht;
Ziet toe, dat ge om uzelv' niet lacht;
»Verzaakt de wereld" 't zegt *uw* leer.
»Dat doen wij!" zegt ge; maar veelmeer
Sluit ge uw geliefd vermaak hier uit,
Wijl 't spel niets, in uw oog, beduidt,
Ofschoon uw ziel hangt aan een kans;
Of anders, meer verzot op dans,
Den schouwburg, zotte kleederpracht,
Op brasserij, en wat de nacht
In zijnen valen sluijer hult,
En heel uw' geest en hart vervult.
Zoo, deel voor deel, wordt 't all' gesmaakt;
En, schoon ge uws buurmans losheid wraakt,
En denkt, hij leeft wat al te vrij,
Toch maakt gij 't even zoo als hij.
Zoo stilt een ieder zijn geweten,
En 't gansche varken wordt gegeten.

(*Vaderl. Letteroef.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.